

Izgubljene pesmi.

1.

Miruje zaljubljena igra goloba,
kraljica src, ljubav, oprosti!
Ko dni viharnih mine doba,
se prejšnje vrnejo sladkosti.

2.

Obrni, žena, gor oči,
nebroj sestic te tam pozdravlja,
med njimi oče Bog sedi,
življenja sanje blagoslavlja.

Na gori gasne zadnji kres,
ah, spet so tu noči Ivanje.
Tja v tihi gaj pojdiva brez
življenja sanjat sladke sanje.

Med brezami tu svet je kraj,
tu mesto vil leži zakleto,
očem nevidno, skrito zdaj,
nekdaj mogočno, ljudstvu sveto.

Le v blisku, kadar iznad gor.
zaplameni čez gaj ob Kolpi,
se zazrcali beli dvor
in kupole in zlati stolpi.

Samo, kedar vihar buči,
kedar vrhovi brez šumijo,
odmev čez Kolpo se gubi
in vil odnaša davorijo.

A pride dan, ko mati bo
rodila sineka junaka:
rogovi bojni vil pojo,
v oteto mesto ljud koraka.

Med brezami tu je sveti kraj,
tri sveče tu prižgiva, žena:
za dušo tvojo ena naj
gori, za mojo dušo ena!

Prižgiva, žena, sveče tri,
Ivanja noč, o breza bela!
Junak, ki se nocoj zbudi,
zanj tretja sveča bo gorela.

3.

Moja pesem viharno buči,
ko bojna tromba;
glava snuje, nevarno molči
ko črna bomba.

4.

Oj zbogom, vi ljudje pobožni,
prijatelji udani, zvesti!
Vam videl v duši sem podložni
preveč miru, dobrote cvesti.

A jaz sem grešnik in nasilnik;
le tam se čutim v svoji igri,
kjer mi preže na močni tilnik
prijatelji ko divji tigri.

Kako ne bil bi grešnik blažen?
Tako sladko je greh nevaren,
s hudiči in peklòm zastražen!
O bodi, Bog, mi blagodaren!

Življenje varno duše skruni,
nevarnost ljubi duša mlada:
ves dan veslati med tolmuni,
zvečer zaspati tik prepada.

5.

Kaj hoče tožba, kaj solze?
Ko kamen trdo stoj, srce!
In če te zgrudi bolečina,
ko meč zasikaj, ko ostrina!

Rafael Mirt.

Molitev.

Naj bo moj grob šumeči, bujni oljčni gaj,
naj z Vesno šepetajo mlade, sveže veje
in Favn v nevidne strune v gaju mi igray
in večni Pan naj se v grmovju bližnjem smeje,
pod bregom šumi morje
in v sinje vse obzorje
naj lije solnce prečisti svoj soj,
nad vsem naj solčni drgeta pokoj!

Ne, Azrael! Naj bom večernice prelest!
Naj demon zvezde bom, ki iz noči trepeče,
izdam vsemiru vsemu naj o dnevi vest,
vsem zemljam, solncem, daljam vsem noči blesteče,
naj zadrhtim v daljine,
naj razjasnim temine,
za gore daljne naj se potopim
in v zarjah vekovečnih naj zgorim.

Vojeslav Molè.

1*